

JOSEFÍNA

A JEJÍ ŘÍJNOVÝ DENÍČEK

NAPSALA
MARTINA
ŽÁKOVÁ

NAKRESLILA
KATEŘINA
SVOZILOVÁ

Milý čtenáři, milá čtenářko, přijměte prosím tuto maličkou knížku jako dárek.

Při každoroční mezinárodní výtvarné výzvě Inktober se narodila Josefína. Principem této výzvy je namalovat nebo nakreslit každý den jeden obrázek na předem stanovené téma. Kateřina se rozhodla, že ji tématy bude doprovázet malá holčička.

V okamžiku, kdy Josefínu poprvé uviděla Martina, tak si tuhle rošťandu zamilovala. A začala její příběhy vyprávět slovy.

Josefínčin deníček vznikl naprosto spontánně. Nic jsme neplánovaly, neprobíraly předem. Když Kateřina zveřejnila obrázek, Martina vymyslela příběh.

Teď jsme vzaly naše obrázky i slova. Smíchaly je dohromady. Spojily fantazii Kateřiny s fantazií Martiny. A vznikl z toho Josefínčin říjnový deníček. Čtení pro každého. Pro malé i pro velké.

Čas strávený s Josefínou nám přinesl spoustu radosti a krásných chvil. Kéž i vám Josefínka pomůže na chvíli zapomenout na každodenní stres. Užijte si chvíle klidu a pohody v její společnosti.

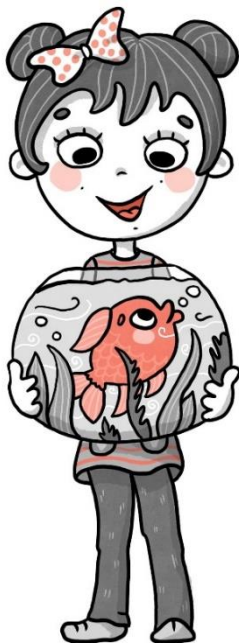
Hezké počtení přejeme.

S láskou Josefína, Kateřina a Martina

1. října FISH (ryba)

JOSEFINA AND FISH

inktober 1/2020
#drawbykeiti

Ve čtvrtek ráno doprovázel Josefínku do školky tatínek. Dnes s sebou ti dva nesli záhadnou tašku. Co v ní bylo schované? Překvapení.

Školka, kterou Josefínka navštěvuje, má hned za dveřmi jednu zvláštní věc. Veliký kalendář. A v tom kalendáři jsou některá čísla červeně zakroužkováná. Dny označené kolečkem znamenají velikou slávu. Ten den si děti smí vzít do školky nějakou svoji hračku nebo dokonce zvířátko. A dnes je právě takový den.

Včera večer Josefínku napadlo, že do školky přivede svoji kamarádku kočku Micku. Maminka ale protestovala. „Pepi, Micka není zvyklá na tolik dětí, bála by se a nejspíš by se schovala někam do

kouta. Micku nech doma.“ To Josefínku rozesmutnilo. Panenku Zuzanku už s sebou měla několikrát, méďa Běďa byl minule. Tak kdo zítra s Josefínkou překvapí kamarády? Už, už měla slzičky na krajíčku, když tatínek dostal nápad. „Nech to na mě Pepi, běž už spinkat a zítra ráno budeš překvapená i ty.“

Teď už konečně to ráno bylo. Děti se scházely ve školce a ukazovaly, co si přinesly. Josefínka netrpělivě rozepnula zip tašky, nakoukla dovnitř a poskočila radostí. Uvnitř bylo schované maličké akvárium s červenou rybičkou z tatínkova velikého akvária. Opatrně akvárium vyndala a za malou chvíli se okolo seběhly ostatní děti. Všichni společně zamířily do herny a těšily se, jak si užijí dnešní den.

2. října WISP (pramínek)

JOSEFINA

AND

WISP

INKTOBER 2/2020

#drawbykeiti

Páteční den ve školce je kratičký. Domů se chodí hned po obědě. Dneska byly mňam mňam špagety. Josefínky oblíbené jídlo. Ty špagety jsou skoro jako živé provázky, vždycky je s nimi spoustu legrace. Josefínka ještě neměla dopapáno a už tu byla maminka.

Josefínka se chytila maminky za ruku, zamávala kamarádům a společně se vydaly domů. Cestou si povídaly o tom, co dnes obě zažily. Jenže ouvej. Zčista jasná se sluníčko schovalo za mraky a z oblohy se začaly sypat kapky deště. Bum, bum, kapaly kapky jedna za druhou.

Josefínka i maminka přiběhly domů celé zmoklé. Honem se musely převléknout. V mokrém oblečení by totiž mohly nastydnout a chytit rýmu. Maminka uvařila medový čaj a se smíchem povprávěly tatínkovi, jaké dobrodružství je cestou ze školky potkalo.

Pak už si šla Josefínka hrát do svého pokojíčku. Chvilí stavěla kostky, chvilí čechrala panenkám sukýnky. Nakonec vytáhla hřebínek, že si učeše vlásy. Když se postavila před zrcadlo, vypískla údivem. Jeden neposedný pramínek vlasů byl stočený do spirálky. Skoro jako ocásek prasátka. Jak se to mohlo stát? To přeci déšť. Zmáčel Josefínce vlásy a vykouznil jí kudrlinky.

3. října BULKY (ohromný, objemný)

Josefína
and bulky

inktober 3/2020

#drawbykeiti

Sobotní dopoledne nejsou vůbec zábavná. Maminka pokaždé vytáhne vysavač, kbelík, prachovku a zavelí: „Jde se uklízet“. Jenže Josefína by si tak ráda hrála. Ale co se dá dělat. Maminka se musí poslouchat.

Josefína vrátila rozházené plyšáky na poličku, posbírala kostky do košíku a bylo hotovo. Posadila se na postel a už chtěla otevřít svoji oblíbenou knížku, když v tom si všimla zatoulané ponožky pod skříní. Honem ji popadla a běžela jí dát do koše na prádlo.

V koupelně se potkala s maminkou. Zrovna vyndávala prádlo ze sušičky. Na vršku hromádky zářil maminčin červený svetr. Jose-

fínka ho pohladila. Ten vám byl tak voňavoučký a heboučký. Najednou zatoužila vypadat jako maminka a svetr si oblékla. Skoro se v něm celá ztratila. Maminky svetr byl tak ohromný, že na Josefínce vypadal skoro jako šaty. Byla to taková legrace, až se Josefína roztančila po bytě. Cítila se jako princezna. Ukázalo se, že to uklízení je nakonec docela prima.

4. října RADIO (rádio)

JOSEFINA AND RADIO

inktober 4/2020

#drawbykeiti

Nedělní dopoledne uteklo jako voda. Po snídani se Josefínka dovolila maminky a šla si ven hrát s kamarády. Děti chvíli skákaly panáka. Pak popadly křídly a malovaly na chodník spoustu malých panáčků. To proto, aby ten velký skákací nebyl takový opuštěný. Ještě si chvíli povídaly a už volala maminka k obědu.

Celé to skotačení Josefínku pěkně unavilo. Snědla oběd a usnula jako Šípková Růženka. Když se probudila, venku už zase přšelo. Chvíli koukala z okna a pak se vydala za maminkou a tatínkem do obýváku. Usadila se do křesla a k nohám se jí stulila kočka Micka.

Pustili rádio, maminka uvařila kakao a celé odpoledne si

spolu všichni tři povídali. Když v rádiu hráli jednu známou písničku, začal tatínek zpívat. Jenže on to vůbec neumí. Znělo to tuze falešně. Nejdřív se Josefínka s maminkou potichu hihňaly, až se rozesmál i tatínek. Nakonec vůbec nevadilo, že prší, protože doma s rodinou je stejně vždycky nejlíp.

5.října BLADE (čepel, ostří)

Josefina
and
Blade

inktober 5/2020

#drawbykeiti

Pondělní dny ve školce jsou Josefínky oblíbené. Celé dopoledne si s kamarády vypráví, co o víkendu prožili. Nejvíc nejlepší zážitek měl dnes Milánek. Narodila se mu sestřička Eliška. No jen si to představte, má teď doma živou panenku.

I přes svůj oblíbený školkový den se Josefínka těšila domů. Budou s maminkou péct jablečný závin. Ten má Josefínka moc ráda. A taky moc ráda pomáhá mamince v kuchyni.

Když byla ještě úplně maličká, dostala od babi a dědy nádobíčko. Tatínek jí vyrobil kuchyňku a od té doby tráví spoustu času vařením různých dobrůtek pro panenky.

Protože teď už je velká holka, často pomáhá mamince vařit a péct sku-

tečná jídla. Josefínka ví, že v dospělácké kuchyni číhá spousta nebezpečí. Nesmí se sahat na plotýnky, protože pálí. I hrnce a pánvičky pálí. Dokonce i trouba. A taky je v kuchyni hodně ostrých věcí. Struhadlo, kráječ nebo nože jsou moc ostré předměty a dělají au. Proto je velmi důležité dávat pozor a poslouchat maminku.

Malým nožikem s ještě menším ostřím dnes pomáhala Josefínka krájet jablíčka na malinké kousíčky. Ty pak spolu s maminkou zabalily do těsta. Je to skoro stejné jako když se balí panenky do peřinek. Dozlatova upečený štrůdl maminka pocukrovala, nakrájela na plátky a pak si na něm všichni společně pochutnali. Tatínek se olizoval skoro až za ušima. Taková to byla dobrota. Nebýt kuchařinky Josefínky, určitě by závin nebyl tak moc dobrý.

6. října RODENT (hlodavec)

JOSEFINA

AND

RODENT

inktober 6/2020

*drawbykeiti

Dnes měly tety ve školce pro děti veliké překvapení. Všichni se teple oblékly a šly na procházku. Ale ne na takovou obyčejnou jako jindy. Na konci procházky je čekala návštěva výstavy hlodavců. Víte kamarádi, co jsou hlodavci?

Hlodavci jsou zvířátka, která mají velké přední zuby, řezáky. Díky těmhle zoubkům se jim dobře chroupe potrava a jejich oblíbené oříšky.

Děti si na výstavě prohlížely obrázky, fotografie, ale i živá zvířátka. Dozvěděly se, že hlodavec je myš, ale i veverka nebo bobr. Poznaly dikobraza, velikého hlodavce s bodlinami. A překvapila je kapybara, největší hlodavec na celíč-

kém světě.

Josefínka byla z výstavy plná zážitků. Cestou ze školky štěbetala jen o myškách a veverkách. Když míjeli hračkářství, napadlo tatínka, že by si jednu myšku mohli koupit domů. Josefínka si mezi plyšáky vybrala takovou maličkou, šedivou a dala jí jméno Johanka. Zbytek cesty s tatínkem přemýšleli, co na novou myšku řeknou maminka a kočka Micka.

7. října FANCY (fantazie, módní, luxusní)

Josefina
and
FANCY

inktober 7/2020

#drawbykeiti

„Vstávej Josefínko, je ráno, hola, hola, školka volá“ budila Josefínku maminka. Jenže Josefínce se z vyhrátého pelíšku pranic nechtělo. Bolelo jí břicho. Maminka sáhla Josefínce na čelo a pak řekla: „Teplotu nemáš, ale raději dnes zůstaneš doma.“ Josefínka přikývla, stočila se do klubíčka a spala dál.

Když znovu otevřela očka, zdálo se vše v pořádku. Opatrně vylezla z postele a opravdu, břicho už nebolelo. Přesto jí ale maminka zahrnala zpátky do postele. Přinesla Josefínce mátový čaj a mističku piškotků. Než je Josefínka snědla, maminka u ní seděla a četla oblíbenou knížku pohádek. A dnes byla na řadě Princeznička na bále.

Josefínka zavřela oči a představovala si, jaké by to bylo být princeznou. Mít módní červené šaty a k nim kouzelné tančící střevíčky. Vtom maminka řekla: „Víš ty co, Pepi, my si takový ples uděláme tady u tebe v pokojíčku.“ Josefínka vyskočila z postele, vzala maminku za ruce a obě začaly tančit. Když se tatínek vrátil z práce, byl velmi překvapený. Doma totiž místo maminky a Josefínky našel dvě princezny v pyžamkách.

8. října TEETH (zuby)

JOSEFINA

AND

TEETH

inktober 8/2020
*drawbykeiti

Některé dny jsou ve školce jiné než ty ostatní. A takový byl i čtvrtek. Za dětmi přišla návštěva. Paní v bílém plášti. Lékařka.

Děti se posadily a byly zvědavé co je čeká. Snad není někdo nemocný. „Kdepak, paní doktorka si s vámi přišla jenom popovídat“ ujistila je teta učitelka. „O čem, o čem?“ byly děti zvědavé. „O zoubcích, já jsem zubní lékařka,“ řekla paní a vyndala z tašky spoustu zajímavých věcí.

Paní zubařka dětem vyprávěla, jak je důležité o zoubky pečovat, aby byly zdravé. Jak si je musíme každý den ráno a večer čistit. A také povídala o tom, že papat hodně moc sladkostí a kokinek zoubkům vůbec nesvědčí. A pak také povídala o

Zoubkové víle. Ta dává dětem maličké dárečky. Výměnou za vypadnuté zoubky. Ale ty zoubky musí být hezky bílé, pravidelně čištěné.

Paní zubařka byla taky moc hodná. Každému z dětí věnovala zubní kartáček a jahůdkovou zubní pastu. Nakonec se v umývárně děti naučily, jak se ty zoubky správně čistí. Teď už to Josefínka umí na jedničku. A až se jí začnou kývat první zuby, bude na vílu Zuběnku dokonale připravená.

9. října THROW (házet, vrhat)

JOSEFINA AND THROW

listopad 9/2020
#drawbykeiti

Dnes je pátek, tralala. Místo do školky pojede Josefínka k babičce a dědečkovi na vesnici. Už ani do-
spat nemohla, jak moc se těšila.

Ťuky ťuk, ťukala Josefínka na dveře chaloupky. „Kohopak to k nám čerti nesou,“ ozval se za dveřmi dědečkův hlas. „To jsem já Pepina,“ vypískla Josefínka a vrhla se dědečkovi rovnou do náruče. „Ahoj zlatíčko, těš se na odpoledne, mám pro tebe překvapení,“ slíbil děda.

A jak slíbil, tak splnil. Šli se podívat na koníčky. Nejdřív se jich Josefínka trochu bála, ale nakonec se odvážila a velikého koníka pohladila. „Ííííhahahááá,“ udělal koník. To je jeho způsob, jak poděkovat za

milé pohlázení.

Cestou domů se dědeček zapovídal s jedním pánem. Josefínka se trochu nudila, když vtom k nim přiběhl strakatý pejsek. „To je Puňťa,“ povídal pán, „hod' mu tenhle balónek a on ti ho přinese.“ Josefínka hodila míček a Puňťa ho opravdu přinesl. A zas. A znovu. A stále dokola Josefínka házela a Puňťa s míčkem běhal zpátky k ní. To vám byla taková legrace. Josefínce už smíchy tekly slzičky a Puňťovi visel jazyk skoro až na zem. Tak moc je aportování bavilo.

Ale i legrace jednou končí. Dědeček vzal Josefínku za ruku, zamávali Puňťovi a spěchali domů. Už byl nejvyšší čas nakrmit králíčky a povprávět babičce, jak zábavné je aportovat s pejskem.

10. října HOPE (naděje)

Dnes ráno se stalo něco neobvyklého. Josefínku probudil divný zvuk. „Kykyryký, kykyryký,“ ohlašoval kohout nový den. Josefínka otevřela oči a hned si vzpomněla. Vždyť já jsem dnes spínkala u babičky a dědečka.

Celá nedočkavá, až babičce poví ranní zážitek, vyskočila z postele, oblékla se, vyčistila zoubky a pelášila na snídani. Babička už měla nachystané kakao a chlebič s medem. Věděli jste, že med vyrábí včelky ve svých domečcích, kterým se říká úl?

Během snídaně pustil dědeček rádio. Povíдали tam tolik věcí a Josefínka jim vůbec nerozuměla. Ovšem upoutalo ji jedno slovíčko. Naděje. Pán v rádiu to opakoval několikrát.

„Babičko, co je naděje?“ zeptala se Josefínka. „Naděje je víra, v něco dobrého nebo hezkého, pojď se mnou Pepi, ukážu ti, co je naděje,“ řekla babička a odvedla Josefínku na zahradu. Tam vzala květináč, naplnila ho hlínou a zasadila do něj maličkatou rostlinku. „Josefínko, tohle je květinka, vezmi si ji domů, dej si ji do svého pokojíčku a každý den ji zalévej. Když se o ni budeš pečlivě starat, za nějaký čas vykvete. Tohle je naděje, čekání až se stane něco hezkého.“

11. října DISGUSTING (nechutný, odporný)

Josefína
and
disgusting

inktober 11/2020

#drawbykeiti

V neděli dopoledne, cestou od babičky, zastavil tatínek u obchodu. „Ještě musíme nakoupit, maminka nám připravila nákupní seznam, pomůžeš mi Josefínko?“ řekl tatínek, když brali nákupní košík.

Josefínka horlivě přikyvovala. Moc ráda totiž nakupuje. Je to zábava. Při nakupování se cítí jako velká holka. Nejdřív narovnala do sáčku citrony. Pak tatínkovi pomohla vybrat správnou konzervu pro Micku. A nakonec si dokonce mohla dát do košíku něco, na co má chuť. Dlouho váhala mezi oblíbenou melounovou žvýkačkou nebo hnědým pendrekem.

Vyhrála to žvýkačka. Hned když vyšli z obchodu, strčila jí Josefínka do pusy.

Mňam ta byla dobroučka. Ale co s tím papírkem od žvýkačky? Už ho Josefínka chtěla zahodit na zem, když jí tatínek zarazil a řekl, ať ho odnese do koše. Jak tatínek řekl, tak Josefínka udělala. Ale u toho odpadkového koše se Josefínce vůbec nelíbilo. Odporně to tam páchlo. Honem hodila papírek dovnitř a utíkala zpátky k tatínkovi. „Už tatínku vím, proč se odpadky neházejí na zem. Ošklivě by nám to tu smrdělo a nebylo by nám na světě vůbec hezky.“ Tatínek pokýval a pohládl Josefínku po vláskách.

12. října SLIPPERY (kluzký)

Josefina and slippery

„Prší, prší, jen se leje, kam koníčky pojedeme, pojedeme na luka, až kukačka zakuká,“ prozpěvovala si Josefínka při pohledu z okna. Tolik se těšila, až přijde ze školky a vydá se ven. Chtěla si hrát s kamarády. Ale déšť všechno pokazil.

Josefínka se mračila na svět za oknem, když vtom přišel do pokojíčku tatínek. „Pojď Pepi, půjdeme se projít, mám pro tebe překvapení“.

Tatínek popadl deštník, přes rameno si přehodil batoh, vzal Josefínku za ruku a vydali se do ulic. Kdoví kam asi jdeme v tak sychravém počasí, přemýšlela Josefínka. Zrovna v tom okamžiku se před nimi objevil zimní stadion. Sem přeci chodí tatínek hrát hokej.

Ovšem dnes byl stadion otevřený pro všechny. Tatínek z batohu vyndal šálku, rukavičky a růžové brusle. Josefínka samou radostí začala poskakovat jako opička. Bruslit ještě nikdy nezkoušela.

Tatínek pomohl Josefínce uvázat brusle a společně se postavili na led. To vám byla ale legrace. Ono to tak klouzalo. Každou chvíli Josefínka přistála na ledě. A jednou dokonce žuchnul i tatínek. Co ti dva se spolu nasmáli. Na tenhle den budou ještě dlouho vzpomínat.

13. října DUNE (duna)

JOSEFINKA AND DUNE

inktober 13/2020

#drawbykeiti

ložnici, pokojíček i koupelnu, ale po Micce se slehla zem.

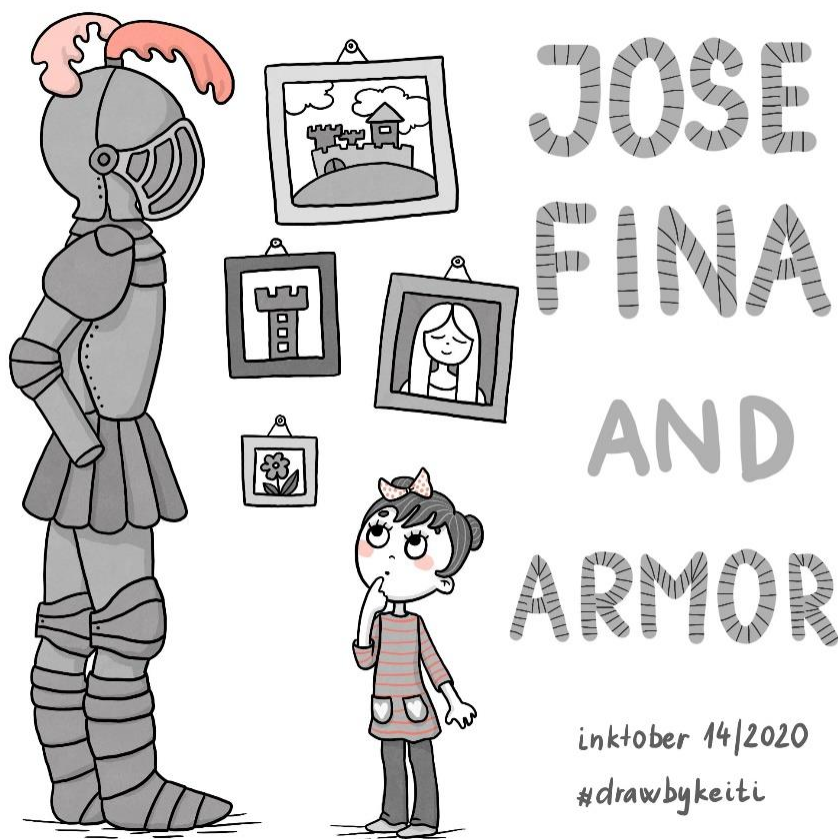
Celá nešťastná se Josefínka vydala zpátky do kuchyně. Když v tom ji něco napadlo. Ten kobereček v obýváku byl nějaký divný. Vypadal jako duna. Co se to s ním stalo? Honem se vrátila do pokoje a opatrně pod kobereček nakoukla. Co tam bylo? No přece Micka! Spinkala tam stočená do klubíčka a vůbec netušila, že už je čas večeře.

V úterý večer si Josefínka v pokojíčku prohlížela svoji oblíbenou knížku. Byla plná různých zvířátek. Josefínka je skoro všechny znala. Na sněhu skotačí tučňáci, v džungli se schovává lev a na poušti bydlí velbloudi.

Josefínka ještě nebyla na konci knížky, když v tom ji zavolala maminka na večeři. „Pepi, dej prosím kočce mlíčko, ať papá hezky s námi,“ poprosila maminka.

Josefínka nalila mléko do mističky, položila ji na zem ke stolu a volala: „Na čičiči, čičiči, Micko, Micko, pojď na mlíčko.“ Ale Micka nikde. To je divné, Micka má moc ráda mlíčko, pomyslela si Josefínka a vydala se kočku hledat. Prošmejdila obývací,

14. října ARMOR (zbroj, brnění)

Školku má Josefínka moc ráda. Každý den tam potkává kamarády, se kterými si hraje, tančí, zpívá, cvičí, chodí na procházky a maluje. Občas do školky přijde nějaká zajímavá návštěva, anebo děti vyrazí na výlet.

A právě dnes byl další výletní den. Děti se vydaly na hrad. Víte, co je hrad? Obrovitánský dům s mnoha pokoji. Před dávnými dobami žili na hradě králové a královny, vznešené dámy a udatní rytíři.

Na hradě děti uvítal pan průvodce. Chodil s dětmi z pokoje do pokoje a povídal jim tuze zvláštní věci. Třeba o tom, že v kuchyni vůbec neměli takový sporák jako má maminka, ale

kuchařky vařily na kamnech s ohněm. Nebo že dříve děti vůbec neměly televizi a počítač, hrávaly si s dřevěnými hračkami. A v modrém pokoji pan průvodce vyprávěl, že na hradě straší. Každou noc tam prý chodí Bílá paní, která v tom krásném pokoji kdysi bydlela.

Když už děti pomalu odcházely, všimly si, že na chodbách hradu postávají velcí divní pánové. Celí se lesknou a vůbec se nehýbou. Odvážný Jiřík zaťukal tomu záhadnému pánovi na nohu a ono to udělalo „břink, břink.“ Ten člověk byl celý z plechu! „Ale kdepak děti, to není člověk,“ řekl pan průvodce, „to je brnění, kovové oblečení, které nosívali rytíři, když šli do boje.“

Až tohle všechno povím mamince a tatínkovi, budou se moc divit pomyslela si Josefínka, když mávala hradu na rozloučenou.

15. října OUTPOST (základna)

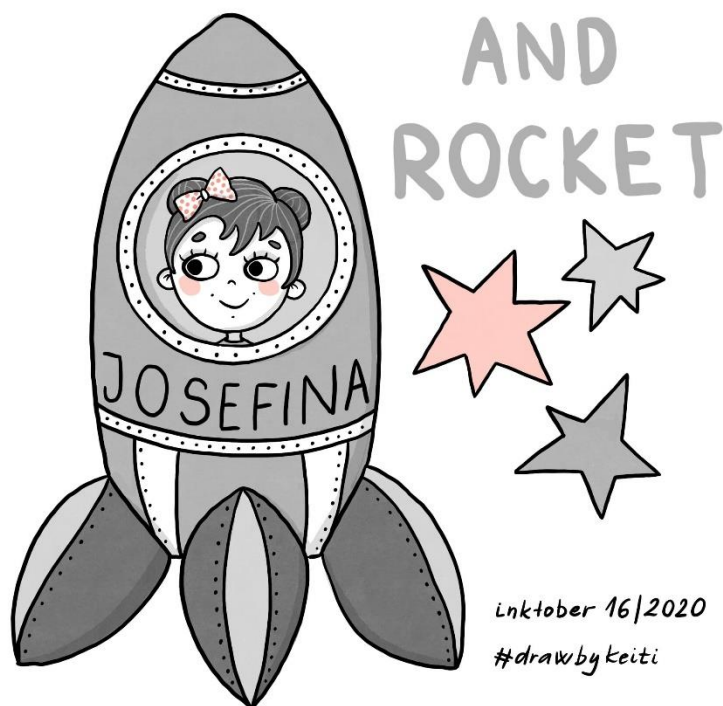
Zahrada u školky je místo, kde děti zažívají spoustu dobrodružství. Vzadu u plotu mají záhonky, na kterých pěstují zeleninu pro tety kuchařky. Pod okny školky je zase místo se skluzavkou, prolézačkami a kolo-točem. V koutě u branky je veliké pískoviště a hned naproti dokonce bazének. Škoda, že se v něm dá koupat jenom v létě, když je opravdu teplo.

Dnes děti trávily na zahradě skoro celé dopoledne. Nejdříve si zacvičily a pak pro ně měly tety učitelky zvláštní úkol. „Děti, školka je místo, kde se každý den scházíme a vymýšlíme, co budeme dělat. Plánujeme a hrajeme tu různé hry, učíme se nové věci nebo si jen tak povídáme. Školka je taková naše základna. Teď udělejte dvojice a společně si tady na zahradě vytvořte svoji soukromou základnu. Po obědě si pak všichni prohlédneme, co jste vybudovaly.“

Josefínka hned věděla, že bude pracovat s Karolínkou, svojí nejlepší kamarádkou. Holky si sedly na lavičku a nejdřív naplánovaly, kde jejich základna bude. Na kopečku u zeleninových záhonků. Tam odtud uvidí na celou zahradu a okolní keříčky zakryjí všechna jejich tajemství.

Okamžitě se pustily do práce. Svoje místečko pečlivě uklidily, aby tam měly hezky čisto. „Pepi, my si tu základnu musíme označit, aby bylo vidět, že je naše. Dáme sem vlajku,“ napadlo Karolínu. Holky si v zahradním domku vypůjčily hrábě a na ně uvázaly Josefínčinu šálku s korálovými puntíky. Díky té speciální barvě na puntících hned všichni poznají, kdo téhle základně vládne. Děvčata si plácla na dobře odvedenou práci a na svém kopečku zatančila vítězný taneček.

16. října ROCKET (raketa)

Dnes po školce vzali rodiče Josefínku na výlet. Jeli navštívit tetu a strejdu. Tam se Josefínka vždycky moc těší, hlavně na bratrance Jakuba. S ním si pokaždé užije spoustu legrace. Kubík je totiž už velký kluk, chodí do školy a zná spoustu věcí.

Hned po tom, co si Josefínka pochutnala na dýňovém koláči od tety, přiběhl Kubík z fotbalového tréninku, vzal Josefínku za ruku a povídá: „Pojď se mnou Pepi, musím ti ukázat co mám nového,“ a odvedl jí do svého pokojíčku.

Přímo před okny pokoje stála taková prapodivná věc. Vypadalo to jako nějaká trubka na nožičkách. „To je dalekohled, tady tudy se do něho podívej,“ poradil

Kuba Josefínce. Ta opatrně přiložila oko k dalekohledu a stal se zázrak. Vzdálený les za okny se najednou přesunul až přímo k ní. Josefínka odskočila a zavrtěla hlavou. Co se to stalo?

Kubík si sedl na zem a vysvětlil Josefínce, co je ten dalekohled zač. To je taková obrovská lupa a když do něj koukáme, tak nám všechno přiblíží. Najednou vidíme daleké věci, jako kdyby byly přímo u nás. A pak Jakub povídal o tom, jak každou noc dalekohledem kouká na hvězdy. Vyprávěl o nekonečném vesmíru, o planetách a souhvězdích. A také o kosmonautech, kteří létají raketami do vesmíru.

Josefínce z toho šla hlava kolem ještě večer, když ve své postýlce usínala. Koukala z okna a na tmavém nebi zářily hvězdy. Jak Josefínka pomalu usínala, představovala si sama sebe, jak letí raketou k těm zářivým hvězdičkám. Cestou jednu z nich z nebe uloupne a přiveze jí domů mamince.

17. října STORM (bouře)

Sobotní nevlídné počasí Josefínce vůbec nevadilo. Jako každý týden si dopoledne uklidila pokojíček. Pak pomáhala mamince s přípravou oběda. Vařily brokolicevý nákyp. Když byla Josefínka malá, vůbec tuhle zelenou zeleninu neměla ráda. Pak jí jednou ochutnala a zjistila, že je moc dobrá. Skoro stejně jako květák. A maminka říkala, že brokolice má spoustu vitamínů, proto je zdravé ji jíst.

Po obědě Josefínka chvíli bloumala po bytě a přemýšlela, co bude dělat. Nakonec vyndala krabici se svojí sbírkou poníků a rozhodla se udělat jim zkrášlovací den. Když česala hřívu třpytivě růžové Amálce, stalo se něco strašidelného.

Za okny se rozsvítilo a ozvalo se bum, bum, bum. Spustila se bouřka. Déšť bubnoval do oken, hromy hrozivě hřměly a blesky se honily po černém nebi. Už, už se Josefínka chtěla schovat pod peřinu, když si všimla, že je tam zalezlá Micka. „Mici, Micinko, ty se bojíš chudáčku maličká,“ litovala Josefínka kočičku. „Já se tam schovám k tobě jo,“ slíbila Micce, když vtom si vzpomněla na svoji oblíbenou pohádku o statečné princezně.

„Micko, neboj, to je jenom déšť, to jen větříček hubuje a sluníčko pomrkává za mraky. Pojd' ke mně a uvidíš, že to nic není,“ řekla statečná Josefínka své čtyřnohé kamarádce. Pochovala Micku a společně se usadily na okenní parapet. I když se obě dvě bouřky bály, to, že byly spolu, jim dodalo odvalu. Protože s tím, koho milujete, s tím se nemusíte bát vůbec ničeho.

18. října TRAP (past)

Včerejší bouřlivé odpoledne bylo v neděli úplně zapomenuto. Za okny vysvitlo sluníčko a vykouzlilo na Josefínčině tváři šťastný úsměv.

Brzy ráno hupsla Josefínka do postele k mamince a táťkovi. Vyprávěla jim, jak spolu s Mickou včera koukaly na bouřku. Tatínek tomu ani věřit nechtěl. Sáhl Josefínce na nos a vyzkoušel, jestli si nevymýšlí. Když rodiče zjistili, že je opravdu tak moc statečná, oba jí zatleskali. Josefínka se cítila tuze důležitě.

Pochvala od rodičů je veliká odměna. A stejnou by si také zasloužila i Micka. Proto se Josefínka rozhodla, že si s ní zahraje její oblíbenou hru na chytanou. A vyrobí jim kočičí

hračku, kterou ji naučila babička. Nejdřív Josefínka vzala kousek papíru a poskládala z něj harmoniku. Pak si vzala z poličky kouzelnou hůlku a kousek provázku. Ten přivázala z jedné strany k hůlce a z druhé strany na střed harmoniky. Najednou se z papíru stala mašlička.

Josefínka hopsala po pokoji a škádlila Micku mašličkou. Byla to legrace. Kočička běhala za Josefínkou a pacičkami se snažila tu divnou myšku ulovit. Když už byly obě hodně unavené, dostala Josefínka šibalský nápad. Vylezla na židli a mávala mašličkou ve vzduchu. Micka návnadu po očku nenápadně pozorovala, chvíli číhala a pak po ní skočila. „Micko, vždyť ty jsi jako pejsek, který panáčkuje,“ smála se Josefínka na celé kolo.

19. října DIZZY (závrat')

Josefina
and
DIZZY

inktober 19/2020
#drawbykeiti

Pondělní dopoledne bývají ve školce velmi upovídána. Děti si vyprávějí o tom, co o víkendu zažily. Dnes všichni napínavě poslouchaly příhodu kamaráda v puntíkatém tričku. Kája má dva tatínky. Jeden s ním bydlí doma a k tomu druhému jezdí Kája na víkendy. To je jeho pravý tatínek.

Sobotu a neděli strávil Kája s taťkou pod stanem. „Víte kamarádi, co se stalo?“ zeptal se Kája. „Při sobotní bouři tak moc přšelo, až všude kolem byla voda. Dokonce i ve stanu. S tátou jsme se schovali u strejdy v hájence. A když přestalo pršet, musel táta celý stan usušit a přestěhovat jinam. Protože jsem prý zlobidlo a určitě bych se zamokřil, posadil mě taťka na větev u stromu. To musíte zkusit. To je pa-

rada koukat na svět z výšky. Dolů jsem pak slezl jako Spiderman,“ chlubil se Karel.

Josefínce se kamarádova příhoda honila hlavou celý den. Když šla s tatínkem ze školky domů přes známý park, dostala dobrodružný nápad. U lavičky, kde sedávají při krmení kačenek, stojí obrovský strom. Na ten by šlo vylézt. Jen to Josefínku napadlo, pustila se tatínka a jako opička vyšplhala na první velkou větev. Tam se posadila a volala na tatínka. „Tati, tati, podívej, jsem vládkyně stromů,“ jásala Josefínka. Jenže ouha. Když se podívala dolů, přestala se smát. Taková výška. Josefínku přepadla závrat'.

Jak se teď dostanu na zem, uvažovala Josefínka a v očích se jí začaly třpytit slzičky. Dobrodružná výprava najednou vůbec nebyla dobrodružná. Naštěstí tu byl tatínek. Popadl Josefínku a sundal jí dolů. Holčička si zhluboka oddechla. Podobné kousky si příště určitě lépe promyslí.

20. října CORAL (korály, korálový)

JOSEFINA

AND

CORAL

Inktober 20/2020 #drawbykeiti

Josefínka je velká malířka. Moc ráda maluje princezny, poníky a jednorožce. Minulé léto na prázdninách u babičky Alžběty spolu hodně malovaly. Babička je totiž skutečná malířka. Dokonce namalovala Josefínku, když byla úplně malilinkatá. Tenhle obrázek s miminkem, o kterém si Josefínka vůbec není jistá, jestli jí je podobné, má maminka pověšený v ložnici. Taková je babi Betty umělkyně.

To loňské léto obdarovala babička Josefínku velikou sadou pastelků. Tolik různých barviček, až oči úplně přecházely. A některé pastelky měly tuze zvláštní odstíny. Josefínka vůbec nevěděla, jak se ty barvy jmenují. Ale babička Betty jí všechna ta nová slova naučila.

Josefínka dnes už dávno ví, jak vypadá tyrkysová, vínová nebo béžová. Ovšem úplně nejvíc nejhezčí barva na světě je korálová. Je trošičku podobná oranžové a červené. A Josefínka se do ní úplně zamilovala. Od té doby si vždy přeje všechno v korálové barvě.

Dnes, když se Josefínka chystala do školky, jí maminka připravila kupičku s oblečením. Navrchu bylo modré tričko. To se Josefínce pranic nelíbilo. „Mami, maminečko, já chci svoji korálovou blůzičku, prosím, můžu si ji obléknout?“ žadonila Josefínka. Maminka si jenom povzdechla a oblíbené oblečení vyndala ze skříně. Josefínka rošťácky zamrkala. V duchu si ale slíbila, že někdy brzy si to modré tričko oblékne. Ať má maminka radost.

21. října SLEEP (spánek, spát)

JOSEFINA AND SLEEP

Inktober 21/2020
*drawbykeiti

Josefínka stála na místě a točila se kolem dokola. Byla v místnosti plné krásných šatů. Růžové pošité perličkami, zelené s diamanty, temně modré poseté hvězdičkami jako noční obloha, duhové, které se třpytily jako jednorozec, bílé se záplavou vyšíváných růží a mezi vší tou barevnou nádherou zářily korálové. Úžasné šaty s volánky po celé sukni a s vlečkou tak dlouhou, že její konec nikdo nikdy neviděl.

„Princezno Josefínko, honem už si vyberte dnešní garderobu, kočár čeká. Zaveze vás do lunaparku na kolo-toč.“ Už, už se Josefínka natahovala pro své vyvolené šaty, když vtom s ní někdo zatřásl.

„Pepi, vstávej, ranní ptáče dál doskáče. No tak, beruško probud' se.“ Josefínka pomalu otevírala oči. Nad ní stála maminka a povídala: „I ty malá ochrupko, dnes jsi měla určitě krásný sen, už tě budím podruhé.“ Josefínka se pomalu rozhlížela kolem. Na peřině jí spala Micka. A vtom jí to došlo. To byl opravdu jenom sen. Já nejsem princezna, já jsem holčička Josefína, přemýšlela Josefínka, když vstávala z postele.

Jak se ale rozhlížela po důvěrně známém pokojíčku, vůbec jí nebylo líto, že není princezna. Tady všechno znala, své hračky, Micku, rybičku i maminku. Tady se cítila v bezpečí. Tady byla doma. V princeznu se promění zas večer, až půjde spát, zavřou se jí očka a bude snít své holčičí sny.

22. října CHEF (kuchař)

Josefina
and
CHEF

inktober 22/2020
#drawbykeiti

Dnes se Josefínka moc a moc těšila do školky. Děti měly za úkol ukázat ostatním, čím chtějí být, až vyrostou.

Josefínka ještě neví, čím bude, až bude velická. Někdy chce být princezna, jindy víla, někdy kosmonautka a jindy zase cvičitelka psů. Když s maminkou přemýšlely, co Josefínka předvede, maminka řekla: „Pepi, popřemýšlej, co ráda, ale opravdu ráda děláš“.

Zrovna spolu chystaly večeři. Josefínka pomáhala dávat na chlebíky sýr. No jasně, to je ono. „Maminko, já moc ráda vařím, až budu velká, budu kuchařka. A každý den nám uvařím k večeři palačinky.“

Bylo rozhodnuto. Josefínka si do batůžku připravila svoji kuchařskou zástěru a vařečku. Ovšem ještě něco scházelo. Správný kuchař má obrovskou čepici. A protože Josefínka je správná kuchařka, sedly si s maminkou ke stolu a vyrobily papírovou čepici za kterou by se nestyděl ani ten nejlepší šéfkuchař na světě.

Teď už je Josefínka konečně mezi kamarády. Když Liduška skončila své vyprávění o tom, jaké to bude, až bude kadeřnice, předstoupila před děti Josefínka. Usmála se a začala povídat o všem, co už kdy uvařila a také o tom, co uvaří, až bude ta opravdová kuchařka. Upeče dort vysoký až do nebe a až se všichni kamarádi zase sejdou, tak si na něm společně pochutnají.

23. října RIP (roztrhnout)

Josefínka si dnes užívala hezké odpoledne. Koukala na svoji oblíbenou pohádku O Krtečkovi. Zrovínka si šil kalhotky. No panečku, to je veliká práce ušít oblečení, pomyslela si Josefínka. To proto asi maminka hubuje, když si každou chvíli někde roztrhnu tričko nebo kalhoty. Odteď už budu na oblečení opatrná, slíbila si Josefínka.

Po pohádce se vydala Josefínka ven za kamarády. Sluníčko svítilo, byl krásný podzimní den. A protože foukal vítr, ze stromů se k zemi snášela záplava barevného listí. Děti objevily u starého stromu velkou kupu shrabaného listí. Netrvalo ani minutu a už v ní skotačily. Skákaly do ní, rozhazovaly jí na všechny strany a užívaly

si všechnu tu legraci, jakou lze zažít jedině na podzim.

Když se do sytosti vyřádily, popadly hrábě opřené o strom a všechno po sobě vzorně uklidily. To jsou ale hodné děti, běželo hlavou paní, která to veselé dovádění pozorovala z okna.

Pak už byl čas jít domů. Josefínka se vrátila celá rozdováděná. V předsíni si nejdřív svlékla bundu a začala si zouvat boty. Z ponožky na pravé noze na ní vykoukl paleček. Jéminkote, díra. „Mami, mami, já mám na ponožce díрку, klube se mi z ní ven nožička, ale já za to opravdu nemůžu,“ volala Josefínka na maminku. Maminka jen s úsměvem zavrtěla hlavou. „To se neposedným dětem stává“.

24. října DIG (kopat, rýt)

Nedávno se Josefínka dozvěděla tuze zajímavou informaci. Když poslouchala rádio, jeden moc chytrý pán tam povídal o výrobě papíru. Josefínka se dozvěděla, že papír se vyrábí ze dřeva. Ze stromů. Ten pán také povídal, že stromy jsou vzácné, protože dělají kyslík a pomáhají nám dobře dýchat. Proto si musíme stromů vážit a papírem šetřit.

Josefínka o tom často přemýšlela. Hlavně když si malovala. Od toho dne kreslila své obrázky i na druhou stranu papíru. Zjistila, že je to vlastně bezva,

protože v jejím oblíbeném sešitě bude nakonec mnohem víc obrázků.

Když dnes ráno u snídaně řekl tatínek, že půjde odpoledne pracovat na zahradu, vzpomněla si Josefínka na stromy. Na zahradě rostou stromy s jablky, hruškami a třešněmi. Bylo by fajn mít na zahradě víc stromů. Mohli by si vypěstovat veliký strom na papír a pak by mohli celá rodina malovat den co den. Josefínka se se svými myšlenkami svěřila rodičům.

Odpoledne tatínek zavolal: „Pepi, obleč se, půjdeš se mnou pracovat na zahradu. Mám pro tebe překvapení.“ Josefínka se nemohla dočkat. A skutečně, na zahradě byl květináč s malým stromčkem. „Pepi, tohle je líska. Strom, který nám bude dávat oříšky. A je celý jen tvůj. Odteď ho máš na starost.“

Jako první musela Josefínka svůj stromek přesadit. Tatínek jí zryl kousek trávníku a Josefínka tam sama vyhrabala díru. Pak společně stromek vyndali z květináče, dali ho do země a přihrnuli hlínou. Nakonec ho Josefínka zalila vodou, pohladila po větvíčkách a pošeptala mu: „Děkuji ti stromečku, že mi dávaš vzduch. Budu o tebe hezky pečovat, aby ses měl stejně dobře jako se mám já.“

25. října BUDDY (kamarád)

Josefina and BUDDY

inktober 25/2020
#drawbykeiti

Nedělní den u babičky a dědečka začal ranním dobrodružstvím. Josefínka šla s babičkou sbírat ke slepicím vajíčka. Nejdřív se Josefínka schovávala za babičku, ale ta ji ujistila, že slepičky jsou hodné a nemusí se jich bát. Opatrně tedy sáhla do ošatky a vyndala své první sebrané opravdové slepičí vajíčko. A vskutku, žádná slepička jí neklovla.

Babička hned donesená vajíčka uvařila k snídani. To vám byla taková dobrotka. Nebýt Josefínky a jejího statečného sběru vajíček, nejspíš by snídali jenom chleba s máslem.

Po snídani šla Josefínka ven. Chvilí pomáhala tatínkovi s dě-

dečkem opravovat plot. Zrovna hledala kladívko, když se tu z ničeho nic objevil Puňťa. Josefínčin nový psí kamarád. To bylo radosti, když se ti dva sešli. Josefínka si klekla a Puňťa kolem ní hopsal jako na pérku. Štěkal, vrtěl ocáskem a samou láskou Josefínku začal pusinkovat. Pejsci dávají polibky olizováním obličeje a Josefínka byla za chvíli ohubičkovaná úplně celá.

Zbytek dne ti dva strávili spolu. Honili se, hráli na schovávanou a aportovali míček. Navečer odvedla Josefínka Puňťu domů a rozloučila se s ním dlouhým podrbáním za ouškem. Pak už nasedla k rodičům do auta, zamávala babičce a dědečkovi a jeli domů. To se bude Micka divit, až mě očichá a zjistí, že mám ještě jiného zvířecího přítele, uvažovala Josefínka.

26. října HIDE (schovávat, zakrývat)

JOSEFINA

AND

HIDE

inktober 26/2020 #drawbykeiti

Dnes ráno Josefínka nešla do školky. Celý týden bude doma s maminkou. Nejdříve si myslela, jaká to bude zábava, že si budou s maminkou celý den hrát. Ale ouha, maminka musí pracovat. Proto připravila Josefínce spoustu úkolů. Hned po snídani se do nich Josefínka pustila.

Vybarvit dráčka Ohniváčka trvalo jen chvilku. Postavit z kostek hrad pro princeznu už byla větší dřina. Josefínka si totiž vzpomněla na nedávný výlet a rozhodla se vybudovat hrad se spoustou věžiček. Jenže postavit věž je pořádně těžká práce. Každou chvilku se kostky sesypaly na zem. Josefínka je ale holčička trpělivá a jen tak se nevzdává. Stavěla kostky pořád

dokola, až se hrad podařil. A měl pět věžiček. Josefínka to spočítala. Bylo jich stejně jako prstů na každé ruce.

Josefínka vstala ze země a šla najít panenku princeznu Zlatovlásku, aby jí její nový domov ukázala. Jen se otočila k poličce, na které Zlatovlásku seděla, ozval se zvuk sypajících se kostek. Co se stalo? Lekla se Josefínka a rychle se otočila. Uprostřed zbořeného hradu ležela Micka. „Ach ne, tolik práce a všechno jsi to pokazila ty kočko jedna ošklivá,“ hubovala Josefínka Micku. To je určitě jenom sen. Josefínka si zakryla rukama oči a pak se opatrně mezi prsty podívala. Nebyl to sen. Kostky byly pořád rozházené.

Ona za to ale Micka nemůže, vždyť ona nebyla na hradě, neví, že je to dům pro princeznu. Ozvalo se Josefínky svědomí. Klekla si zpátky na podlahu, podržela Micku za uchem a společně se pustily do nového budování domu. Třeba se jim povede ještě lepší hrad, když jsou teď na to dvě.

27. října MUSIC (muzika, hudba)

JOSEFINA AND

MUSIC

inktober 27/2020
*drawbykeiki

Úterní dopoledne musela být Josefínka potichu. Maminka při práci hodně telefonovala a když telefonuje, tak se nesmí rušit. To už Josefínka dávno ví. Proto si v pokojíčku narovnala na postel všechny obrázkové knížky, co měla nejraději a pustila se do prohlížení.

Po chvíli se k Josefínce přidala i Micka. „Ty chceš, abych ti četla, vid' Micko,“ pošeptala Josefínka kočce. „Počkej, mám tady knížku, která tě bude hodně bavit,“ slíbila Josefínka a vytáhla z hromádky Encyklopedii zvířat. Josefínka otáčela stránku po stránce a šeptala Micce příběhy o zvířátkách z obrázků.

Když se překulilo lenivé dopoledne, byla už Josefínka celá na trní. Šili s ní všichni čerti. Naštěstí už maminka nepracovala, tak si mohla klidně i prozpěvovat. A jak tak zpívala, napadlo jí vytáhnout ze skříně bubínek. Teď je čas na muziku, rozhodla se Josefínka a ze všech sil se pustila do bubnování. Z plných plic při tom zpívala písničky, které právě vymyslela. To vám byla taková zábava.

Ne však pro Micku. Zvířátka mají velmi citlivý sluch, a když je něco moc hlučné, začnou se bát. Josefínky hudba hlučná byla. Micka chvíli svoji kamarádku poslouchala, když už se to nedalo vydržet, utekla z pokojíčku pryč. Schovat se někam, kde si hezky v klidu počká, až Josefínka přestane muzicírovat a zase si spolu budou hrát nějakou pro kočky milejší hru.

28. října FLOAT (plovací kruh)

Josefínku vytáhl z postele hlad. Kručelo jí v bříšku. Honem se převlékla, vyčistila zuby a pelášila na snídani. K jejímu překvapení seděl u stolu i tatínek. Dnes nešel do práce, protože je prý slavný den. Svátek. Kdysi dávno vzniklo Československo, země, která se teď jmenuje Česká republika. „A tady já bydlím, vid' tati,“ vyhrkla Josefínka.

Tatínek se rozprávěl a vysvětloval Josefínce proč je to taková sláva, že nemusí do práce. Ale Josefínka moc neposlouchala. Bylo to tuze složité. Navíc měla plnou hlavu plánů. Dnes vybere své nejmilejší panenky a bude si s nimi hrát na léto.

Hned, jak Josefínka dojedla poslední kousíček bábovky, rozběhla se do svého pokojíčku. Na zemi rozprostřela deku. Ze své kuchyňky vyndala nádobíčko, uvařila dobrůtky a pozvala panenky na piknik v trávě. U popíjení limonády vyprávěla panenkám, co všechno se dělá v létě. Jezdí se na kole, sbírají se maliny, chodí se plavat na koupaliště. Venku v trávě se chodí bosky, nosí se sukýnky a plavky.

Najednou při tom vyprávění dostala Josefínka nápad. Vyndala ze skříně své milované korálové plavky a hned si je oblékla. Pak převlékla i panenky a chvíli si hrály na to, že se opalují. Jenže to je nuda, ležet a nic nedělat. Josefínka vyskočila, zašátrala ve skříně a vytáhla podivný balíček. „Holky, tohle je plovací kruh,“ poučila panenky. „Ten si teď nafoukneme,“ rozhodla se Josefínka a hned tak udělala. Nafukování kruhu byla pořádná dřina, ale výsledek stál za to.

Josefínka si kruh přetáhla přes hlavu a takhle vyparáděná běžela za rodiči. Maminka spráskla ruce. „Pepi ty máš ale nápady,“ řekla a v tu chvíli se rozesmála. „Víš ty co, běž pro panenky a já vám udělám ve vaně koupaliště.“ V tu chvíli se šťastně rozesmála i Josefínka. Právě totiž zjistila, že všechno je možné, když je s lidmi, které má ráda. Dokonce si užívat i léto, přestože za okny barevně kouzlí chladný podzim.

29. října SHOE (boty)

Crrr, crrr, crrr zvonil zvonek u dveří. Pak bylo slyšet, že maminka s někým mluví. Asi k nám přišla návštěva, pomyslela si Josefínka a šla to prozkoumat. Kdepak návštěva, maminka nesla velkou krabici. „Byl tu pošťák, v balíčku je něco i pro tebe, ale teď musím ještě pracovat. Otevřeme to až po obědě,“ řekla maminka, když pokládala krabici na stůl.

Josefínka se vrátila do pokojíčku a dál koukala na pohádku o pejskovi, který se zatoulal a teď hledá cestu domů. Jenže se vůbec nemohla soustředit. Každou chvíli se odběhla do kuchyně přesvědčit, že balík nezmizel. Babička Betty vždycky říkala, že Josefínka je zvědavá jako opice. A měla pravdu. Holčička neměla chvíli klidu, protože pořád přemýšlela a přemýš-

lela, jaké překvapení na ni čeká.

Konečně se Josefínka dočkala. Už bylo po obědě a maminka začala tajemný balíček otvírat. Josefínka se postavila na židli a netrpělivě nakukovala dovnitř. Nejdřív maminka vyndala nějaké papíry. Pak tam bylo spoustu bílých kuliček. „To je ono?“ divila se Josefínka. „Kdepak, to se dává do balíčků, aby se cestou zboží nepoškodilo,“ poučila Josefínku maminka a konečně to překvapení vyndala.

Na Josefínku vykoukl měkoučkový svetr. Hned si ho oblékla. Juj, v něm bylo ale teploučko. Ovšem to nebylo vše. V balíčku byla ještě jedna krabička. Když z ní Josefínka sundala víko, uvnitř se na ní smály nové zimní boty. A v korálové barvě. Celá nedočkavá odkopla bačkůrky a hned si nové botky obula. „Netlačí tě?“ strachovala se maminka. „Netlačí mami. Ty jsou tak krásné a měkoučké a teploučké, úplně jako ten svetr,“ jásala Josefínka a hned začala v nových botách pochodovat jako voják na přehlídce.

„Tak a teď jsi Pepi připravená na zimu,“ řekla maminka. „Už aby to bylo, zima se spoustou sněhu, budeme se koulovat a stavět sněhuláky a sáňkovat a a a,“ a dál už to Josefínka nevymyslela. Skočila mamince do náruče a dala jí velikou pusy. To znamenalo jediné. Děkuji maminko.

30. října OMINOUS (zlověstný)

Páteční ráno bylo pořádně divoké. Samý shon. Josefínce se totiž vůbec nechtělo z postele. Maminka láteřila, že je to kvůli večerním nezbednostem. „Kdybys šla spát hned, jak jsem ti řekla, nemusely jsme teď tak spěchat,“ říkala přísným hlasem. Josefínka ale věděla, že se maminka stejně zlobí jen naoko.

Tak, tak, že se Josefínka stihla obléknout a už zvonila teta. Jede totiž s Kubou na výlet a Josefínku vezmou s sebou. Ovšem jaký je cíl celé výpravy, Josefínka nevěděla. Bude to překvapení.

Josefínka dala mamince pusu na rozloučenou, popadla batůžek a utíkala do auta, kde už na ni netrpělivě čekal

bratranec. Cesta trvala docela dlouho, ale vůbec to nevadilo. Ti dva malí výletníci si měli neustále co povídat.

Když dorazili na místo, zavýskal Jakub radostí „Pepino to je skvělé, vidíš ten nápis, my jdeme do dinoparku.“ Josefínka sice nápis viděla, ale přečíst ho neuměla. Jediné písmenko, které znala, bylo J jako Josefína. „A co je dinopark?“ „No přeci park plný dinosaurů ty trdlo,“ řekl Jakub. Josefínka věděla, co jsou dinosauři. Znala je z knížek, ale jak můžou být za tou bránou, když už dávno nežijí?

Josefínka se raději chytla tety za ruku. A dobře udělala. Hned za bránou na ně totiž čekal obrovský Tyrannosaurus rex. Měl velikánské zuby a zlověstný pohled. Josefínka se pustila tety a schovala se za nejbližší keř. „Pepi neboj, to je jen jako, oni nejsou opravdoví,“ přišel Josefínku uklidnit Kuba. „Fakt, neboj. Pojď budeme chodit spolu.“ A protože byl Kuba velký kluk, Josefínka mu věřila. Chytla se ho za ruku a pak už se skoro vůbec nebála. Když je překvapil Stegosaurus, nechala se s ním dokonce vyfotografovat a opatrně ho pohládila po velikánském ocase. Teď už se vůbec nebála, věděla, že i na první pohled zlověstné věci můžou být úplně bezpečné. Tenhle výlet si všichni nakonec výborně užili.

31. října CRAWL (plazit, hemžit se)

JOSEFINA

AND

CRAWL

inktober 31/2020
#drawbykeiti

Josefínka moc ráda pomáhá rodičům. Když dnes tatínek opravoval rozbitou skříň, svědomitě mu podávala šroubky. Uprostřed práce tatínek najednou řekl: „Pepi, já tu nemám vrtačku, skočím si ji půjčit k sousedům. Půjdeš se mnou?“

Než pan souseď mezi svým nářadím vrtačku našel, čekala Josefínka s paní Štístkovou v jejich obývacím pokoji. A byla fascinovaná jednou věcí. U stěny pokoje měli souseďi veliké akvárium. Ale nebyly v něm rybičky tak jako doma. Ve Štístkovic akváriu lezly maličké ještěrky.

„Paní Štístková, co je to za zvířátko?“ ptala se Josefínka s nosem nalepeným na sklo akvária. „To jsou gekonci. Vidíš, jak se tady drží na stěně akvária?“

To proto, že mají na nožičkách přísavky. Klidně mohou chodit i hlavou dolů jako tady ten lumpík nahoře. A všimla sis, jak támhle ten plave v bazénku? Jak se vlní? Vypadá jako by se v té vodě plazil.“ vysvětlovala paní souseďka. „Já bych taky chtěla domů gekonka,“ zasnila se Josefínka. „Na Pepi, tady máš gekonkové samolepky. Vezmi si je domů. A třeba až budeme mít gekončí miminka, tak si jedno vezmeš. Ale to se musíme domluvit i s tvými rodiči.“

Když se Josefínka vrátila domů, úplně zapoměla na pomáhání tatínkovi. Běžela do svého pokojíčku a přemýšlela, kam si samolepky gekonků nalepí. Jednoho přilepila na zeď, další dva na noční stůl. Jak tak byla zabraná do práce, vůbec si nevšimla, že jedna samolepka skončila na jejím tričku a další dokonce na tváři. Když nakonec nakoukla do zrcadla, vesele se rozesmála. V jejím pokojíčku se všude hemžily gekonci. A vůbec nevadilo, že jsou jen papíroví. Alespoň se jich Míčka nebude bát.